

CHRONICLE

WWW.STUDENTSUMMIT.CZ

13. ÚNOR 2016

4/XXI

Temná strana internetu

5

Na srbsko-chorvatské hranici

9

Hodnocení plenárních projevů

11

V Evropské unii musíme být aktivnější

O nadějích vkládaných do vstupu do Evropské unie a o současné podobě členství jsme si povídali s JUDr. Ing. Jiřím Zemánkem, CSc., členem Katedry evropského práva Právnické fakulty Univerzity Karlovy a současným soudcem Ústavního soudu ČR. Doktor Zemánek působil v řadě poradních komisí Evropské unie i českých ústavních orgánů.

Z velké části jste osobně napomáhal vstupu České republiky do Evropské unie, jak skrze účast v jednotlivých vyjednávacích týmech, tak později v rámci členství v Legislativní radě vlády (poradní orgán vlády, pozn. redaktora). Jak zpětně vnímáte české členství v EU? Naplnilo se, co jsme si od členství slibovali v roce 2004, nebo se naše představy změnily?

V této otázce je hodně neznámých – v první řadě je potřeba si říct, z čího pohledu se díváme. Jestli jako běžní občané, politické špičky, ty minulé či ty dnešní, nebo coby jedni z těch, kteří se tímto zabýváme po odborné stránce. Ale myslím si, že se ten manévr vcelku zdařil. Objektivně viděno, naše členství nadále splňuje, co se od něj očekávalo, co se týká širších možností České republiky uplatnit se ve světě a mít blíž ke zbytku Evropy. Na druhé straně je potřeba vidět, že občané, přestože se vyslovili v referendu velkou vět-

šinou pro – mám dojem, že to bylo 77 % zúčastněných při 56 % účasti u volebních urn – tak se vyslovili spíše spontánně a s nadšením bez hlubší znalosti věci. Čili jestliže dnes zaznamenáváme nějaký pokles přízně ze strany občanů, tak je to zcela samozřejmý trend, a je jen otázka, kam bude pokračovat. V každém státě, který přistupoval v posledních desetiletích – ať to bylo třeba Rakousko nebo Švédsko, se po euforii z přistoupení projevil pád důvěry. Teď jsme ovšem v situaci, kdy jsou tu různé krize – měnová nebo respektive dluhová, teď nově hrozící jakási migrační vlna. To je trochu odlišná situace než v dřívějších poklidných dobách, ale přesto si myslím, že bez členství bychom na tom byli mnohem hůř.

» pokračování na str. 6

A vítězem Lisabonské smlouvy se stává...?

Lisabonská smlouva je tu s námi již sedm let a pomalu nastává čas na zhodnocení, co reálně přinesla do vztahů mezi evropskými institucemi. Obecně se totiž tvrdí, že nejvíce díky této reformní smlouvě posílil Evropský parlament. Cílem přece byla demokratizace Unie, ne?

Je skutečně pravdou, že Evropský parlament začal v unijní politice hrát mnohem větší roli. Z původně poradního nevoleného orgánu se postupem času vykrysta-

lizoval významný hráč, kterým se politici zaštiťují v debatách o nedemokratickém charakteru Unie. Nově se všech 751 europoslanců skutečně podílí na přijímání téměř

90 % sekundárních aktů. Standardizace legislativního procesu Parlamentu garantuje aktivní účast téměř ve všech záležitostech, kde dříve byl pouze konzultován. Obdobně posílila role Parlamentu i na mezinárodním poli, kde nově disponuje vetem nad sjednanými mezinárodními smlouvami, kterých je EU účastníkem. V roce 2012 tak Parlament například odmítl smlouvu o ochraně autorských práv ACTA.

Nelze opomíjet ani to, že Parlament získal řadu oprávnění i díky neformálním jednáním. Jednou ze změn byl tlak Parlamentu, aby složení kolegia Evropské komise odráželo výsledek voleb do Evropského parlamentu. V roce 2014 se tak předsedou Evropské komise stal Jean-Claude Juncker, kterého podpořila nejsilnější parlamentní frakce Evropské lidové strany.

» pokračování na str. 4

Anežka Majdánková
šéfredaktorka Chronicle

Milé čtenářky, milí čtenáři,

dobrý delegát se jako zástupce svého státu pouze nechová, ale doopravdy se jím stane a se svou rolí se identifikuje. Není to snadná věc, ale je to jen hra. Hra na identitu. V dnešním světě se nám rolí, do kterých se můžeme vcítit, nabízí nepřeberně. Nejde jen o role našeho všedního života, role potomků, studentů, ale i všechny potenciální možnosti, které nám nabízí moderní globalizovaný svět.

O naší generaci devadesátých let, nazývané generace Y nebo také mileniálové, se v kritice říká, že trpí pocitem vlastní výjimečnosti a neomezených možností. Prý žijeme v představě, že můžeme být kýmkoli, kým chceme. A prý je to špatně. Poemika o tom by vydala na psychologický rozbor o délce celého našeho čísla, faktem ale zůstává, že příliš mnoho možností vede k neukotvenosti a možné krizi vlastní identity. Ta se však netýká pouze mileniálů.

Krizí toho, kým se vlastně cítí být, prochází řada lidí napříč generacemi. Před pětadvaceti lety naši rodiče a prarodiče nadšeně zahazovali východní Evropu a hlásili se ke kultuře Evropy západní. Jen o pár let později se všichni tito nadšení Čechoslováci přestali cítit být Čechoslováky, zvězila jejich identita národnostní. Aby o jedenáct let později své hranice opět bořili a mávali modrými vlajčkami se žlutými hvězdami. Národnostní definice sebe sama byla vyměněna za sounáležitost s Evropou. A v poslední době některé naopak slyšíme říkat, že se Evropany být necítí.

Ze všeho hledání identity aby byl člověk jelen. Přitom nalézt, kam patříme, je touhou každého z nás. A víte, v čem je ten trik? Když je člověk mezi svými, tak může být zároveň sám sebou. A i s hraním rolí, když se mu to povede třeba právě na Summitu. Protože víme, že je to jen hra. Takže mi, milé delegátky a delegáti, slibte nejen, že se svých rolí velvyslanců a ministrů zhostíte se ctí. Ale že především zůstanete sami sebou.

A. Majdánková

Hosté IV. přípravného setkání

MASARYKOVA DEBATA

Masarykovy debaty jsou moderované diskuse na aktuální společenská témata. Jejich cílem je nejen přiblížení daných témat veřejnosti, ale také kultivace diskuzního prostředí. Na počátku diskuze je k tématu vždy zvoleno stručné stanovisko, o němž nejprve publikum souhlasně či nesouhlasně hlasuje. Po následné diskuzi s dvěma řečníky pak diváci mohou hlasovat znovu, přičemž úspěšnost řečníků se měří dle počtu diváků, které se jim podařilo přesvědčit.

JE PŘIJETÍ EURA PRO ČESKOU REPUBLIKU VÝHODNÉ?

Aspen Institute Prague

RADEK ŠPICAR

Radek Špicar je absolventem Univerzity Karlovy v Praze a University of Cambridge. V minulosti působil jako náměstek místopředsedy vlády pro ekonomiku a později coby ředitel pro vnější vztahy Auto Škoda nebo ředitel think-tanku Aspen Institute Prague. V současné době působí jako viceprezident Svazu průmyslu a obchodu, který je největším tuzemským zástupcem českých podnikatelů. V akademické oblasti se Radek Špicar věnuje společenské odpovědnosti podniků a ekonomické diplomacii.

ODS

JAN SKOPEČEK

Jan Skopeček vystudoval Národohospodářskou fakultu Vysoké školy ekonomické a zemědělskou fakultu Jihočeské univerzity. Po skončení svých studií začal přednášet na VŠE ekonomii veřejného sektoru. Zároveň působil jako poradce prezidenta Václava Klause a byl činný nejdříve v Centru pro ekonomii a politiku, později v Institutu Václava Klause. Jan Skopeček je zastupitelem ve Středočeském kraji a radním města Hořovice. Od roku 2014 je členem Výkonné rady Občanské demokratické strany.

Google+

MATĚJ FELDEK MODERÁTOR

Matěj Feldek je absolventem Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity, kde se věnoval otázkám spojeným s vedením volební kampaně a volebním marketingem. V minulosti působil jako account manager Institutu politického marketingu a analytik Centra pro studium politiky a kultury. Během svých studií se seznámil s oxfordským modelem debat, které přenesl do České republiky v podobě projektu Masarykovských debat. V současné době působí jako grafik na volné noze.

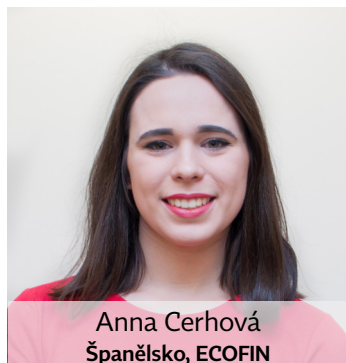
HOSTÉ VZDĚLÁVACÍCH SEMINÁŘŮ

Ondřej Mocek, AMO
Pavel Trantina, EHSV
Alice Rezková, AMO

Jan Cieslar, asistent europoslankyně
Martin Hrabálek, Mendelova univerzita
Pavel Klíma, MUP
Milena Vicenová, Technologická agentura ČR

Úhel pohledu

„Jaký je váš názor na legalizaci eutanazie?
Měl by zde být určen i věkový limit?“

Anna Cerhová
Španělsko, ECOFIN

Lukáš Tamchyna
Vietnam, DISEC

Markéta Kučerová
Angola, UNESCO

ANNA CERHOVÁ: Jsem jednoznačně pro legalizaci eutanazie i takzvané sebevraždy za asistence lékaře, kdy je například pacient paralyzován, zjistí, že jeho život nemá smysl, a chce to celé ukončit. Lékař pouze připraví s životem se neslučující množství morfia, ale finální krok je na pacientovi.

LUKÁŠ TAMCHYNA: Dle mého názoru je eutanázie pro mnoho těžce nemocných lidí vhodnou možností, jak důstojně opustit tento svět. Obávám se však, že existuje řada možností, jak ji zneužít. Mělo by být zajištěno, aby nebylo možné poskytnout eutanázii člověku, který chce touto cestou jen zbaběle spáchat sebevraždu, z jiných než lékařských důvodů. Kontroverzi bych také viděl v samotném provedení zákroku. Stala by se eutanázie pro lékaře běžným zákrokem jako například odstranění slepého střeva? Co bychom potom dělali s lékaři, kteří by pacienta usmrtit odmítli? Myslím, že k tomu není možné lékaře, člověka, jenž zasloužil život navracení zdraví, nutit.

MARKÉTA KUČEROVÁ: Já jsem pro legalizaci aktivní i pasivní eutanazie, koneckonců již nyní v Česku funguje možnost předem vyslovit přání a odmítnout umělé prodloužování života přežíváním na přístrojích. U problematiky přístupu lékařů bych se inspirovala v zemích, kde již eutanázie legální je: zákroky by prováděly specializované instituce, nešlo by rozhodně o úkol pro obvodního lékaře. Další otázkou je, jaký by měl být stanoven věkový limit. V některých zemích je eutanázie možná i u dětí (se souhlasem rodičů a psychiatra); i to považuji za správné, jakkoli mi při takové představě běhá mráz po zádech.

LUKÁŠ TAMCHYNA: Obávám se, že nastalá situace by se právně řešila velmi obtížně. Nabízí se přenechat rozhodující právo na zákonných zástupcích dítěte (případně osoby omezené ve svéprávnosti, na tuto možnost nezapomínejme), to se mi však zdá velmi snadno zneužitelné. Není nikde záruka, že zákonní zástupci budou jednat v nejlepším zájmu nemocných osob. Základem by měla být zpráva psychologa. Ošemetné by též bylo rozhodování v případě, že pacient již není a pravděpodobně nebude ve stavu schopném komunikace.

ANNA CERHOVÁ: Osobně si myslím, že věková hranice by být neměla. Podmínky by měly být pro nevyléčitelně nemocné stejné - hlavně u dětí, kdy je úskalí rodičů mnohonásobně větší, jelikož vědí, že jejich dítě nesnesitelně trpí a vyhlídky do budoucna nejsou nikterak světlé. Trpí daná osoba a její rodina, ale také i nemocniční zařízení, kterému se, teď to možná vyzní špatně, blokují volná místa a finanční prostředky pro ostatní pacienty.

OBSAH

2 Hosté IV. přípravného setkání

3 Úhel pohledu

4 **Téma vydání:**
A vítězem Lisabonské smlouvy se stává...?

5 **Mezinárodní vztahy a bezpečnost:**
Temná strana internetu

6 **Rozhovor:**
JUDr. Ing. Jiří Zemánek, CSc.

7 Delegátský duel

Doporučujeme

8 **25. výročí transformace ekonomiky:**
Bankovní socialismus

9 Get Money (For Education)

Za hranicemi všednosti:
Na srbsko-chorvatské hranici

10 **Cesta za vzděláním a poznáním:**
Rok v Oklahomě

11 Jak zazářit za řečnickým pultíkem

Zhodnocení plenárních projevů

12 Model OSN

14 Model NATO
Model EU

TIRÁŽ

CHRONICLE, noviny Pražského studentského summitu, registrováno MK ČR E 16149, vydává **ASOCIACE PRO MEZINÁRODNÍ OTÁZKY** – Žitná 27, 110 00 Praha 1; tel.: 224 813 460; www.amo.cz / www.studentsummit.cz, e-mail: info@amo.cz / summit@amo.cz; šéfredaktorka: Anežka Majdánková, tel: 776 573 007, e-mail: chronicle@amo.cz; zástupce šéfredaktora: Michal Zikmund; **redakce:** Bára Bečvářová, Petr Hanzlík, Jakub Kopřiva, František Novotný, Michal Říha, Michaela Šnajdarová; **fotografie:** Hana Kratochvílová, Vojtěch Konečný, Monika Mléčková, Iva Gejdošová, Daniela Klodnerová, Michal Janata; **grafika:** Iva Gejdošová. Prezentované názory nemusí vyjadřovat stanovisko redakce (vydavatele).

DELEGÁTOVA ODYSSEA

Kopnout si či nekopnout?

Ne vždycky mluví řečník k věci a ne vždycky dává projev samotný vůbec nějaký smysl. Ne pokaždé se povede správně pochopit podaný návrh a občas dělá problém jej i správně přečíst nebo napsat bez hrubek a logických kiksů bijících do očí, jakmile se text promítne na plátno. Zkrátka, občas se každému zadaří poslat názorovým oponentům přihrávkou na pěkně bolestivou smeč.

V takové situaci je pro okolí hrozně těžké nedat to nešťastnému kolegovi sežrat, nepoukázat na zřejmé chyby, nezesměšňovat, prostě si nijak „nekopnout“. Ve většině případů tak následuje smích, smršť reakcí, blahosklonně udělená blbuvzdorná vysvětlení, hlasitá plesnutí dlaní do čela či čel do stolů a podobné výlevy.

Takové chování je de facto menší ránou pod pás, proti které se nedá bránit a „útočník“ se navíc vytrestá sám budoucí horší vyjednávací pozicí. Jakmile totiž odezní bezprostřední dojmy z nepovedeného výstupu, většina sklouzne do smířlivé pozice uznávající, že podobné věci se prostě stávají. Delegátům, kteří si nemohli kopnutí odpustit, ale negativní pověst už zůstane, na rozdíl od svých kolegů, kteří „vybouchli“ nechť, je totiž tíží jasný úmysl. K čemuž je navíc ještě potřeba připočítat vysokou pravděpodobnost, že další komunikace mezi konkrétními delegáty bude minimálně ztížená.

Asi nejlepší obranou je stará poučka, dle které pravý diplomat na malé chyby či nedostatky nikdy nepoukazuje, a když už, tak ne veřejně. Pokud je tedy jasné, že jste svědky výbuchu kolegy, svrbí vás ruka touhou po přihlášení se k reakci a na jazyku máte už zformovaný zvláště jízlivý komentář, zadržte! Kopete sice do jiných, ale výsledný hrob bude váš vlastní.

BÁRA BEČVÁŘOVÁ

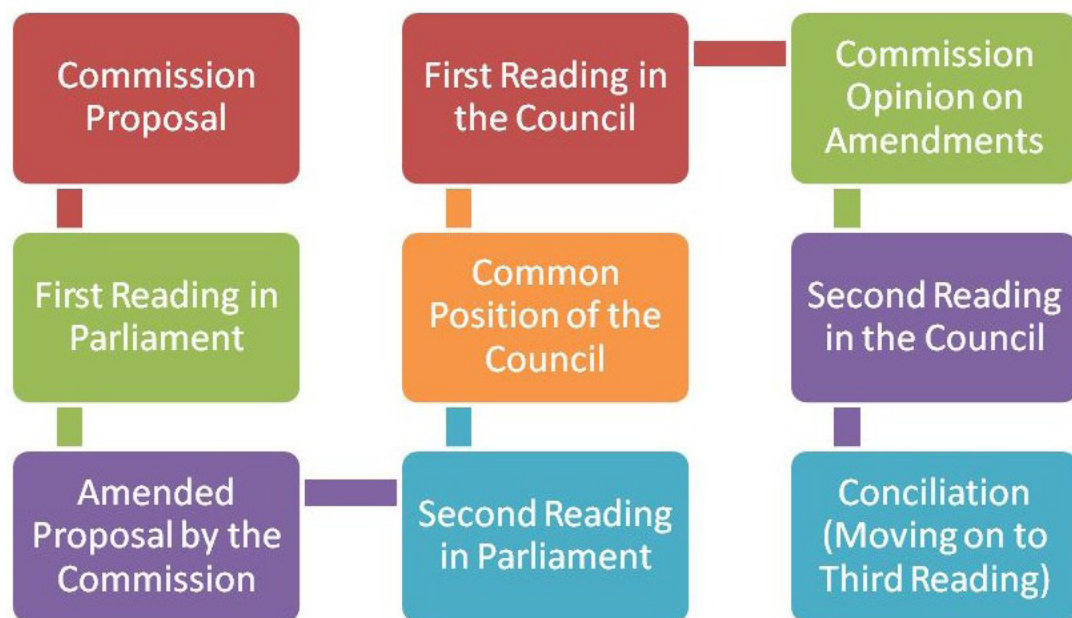
A vítězem Lisabonské smlouvy se stává...?

» pokračování ze str. 1

Jiné posuny se dostavily díky meziinstitucionálním dohodám. Oproti textu Smluv tak Parlament získal právo de facto vetovat návrh Komise před jeho oficiálním předložením nebo naopak si po Komisi vyžádat předložení konkrétního legislativního návrhu. Tyto dohody jsou některými odborníky považovány za minimálně na hranici zakládacích smluv, ne-li za ní, a není potřeba říkat, že silně zvýhodňují Parlament proti Radě.

Nováčkem na poli unijních institucí je Evropská rada, která je (oproti „obyčejné“ Radě) tvořena představiteli výkonné moci jednotlivých členských států. Summity na vysoké úrovni se sice pořádaly již od 70. let, ale až Lisabonská smlouva je institucionalizovala. Rolí Evropské rady je udávání politického směru, kam se má Unie vydat. Nemá tak žádné legislativní úlohy, přesto asi 85 % předpisů, které Komise Radě a Parlamentu předkládá ke schválení, je založeno na předchozím zadání od Evropské rady.

norem a dlouho byl Parlamentem kritizován pro svou netransparentnost. Nová úprava dnes zahrnuje větší participaci jak Parlamentu, tak i Rady, kde obě instituce mají nad komitologickými regulacemi právo veta. Evropská komise si dále v novém systému podržela monopolní legislativní pravomoc, takže žádná jiná instituce nemůže podávat návrh na novou směrnici, nařízení nebo jinou formu regulace. Na žádost Parlamentu nebo Rady sice musí návrh předložit nebo odůvodnit jeho nepředložení, ale neexistuje

DVĚ RADY

A SPOLEČENSTVO MOUDRÝCH
Rada, která v tradičním uspořádání Unie jako mezinárodní organizace měla hlavní legislativní roli, si posílením Parlamentu poněkud pohoršila. Častějším používáním standardní legislativní procedury se zúžil počet oblastí, kde členské státy jednaly bez ohledu na vůli Parlamentu. Častěji se také rozhoduje kvalifikovanou většinou, takže jednotlivé členské státy ztratily v mnoha otázkách právo veta. To může být pak rozhodující v případech vyjednávání s Parlamentem, kde výsledný kompromis může být prohlasován proti vůli jednotlivých států.

Ta také hrála mnohem aktivnější roli v krizových otázkách, jako jsou řecký dluh, vytvoření Evropského stabilizačního mechanismu nebo dočasná redistribuce žadatelů o azyl v souvislosti s uprchlickou krizí. Hodnocení změny role Evropské rady komplikuje ale otázka, zda se její pozice změnila nebo se nováček mezi evropskými institucemi pouze oficiálně neujal svého právoplatného místa.

Vedle přímých změn došlo i k posílení účasti Parlamentu a Rady v procesu tzv. komitologie. Jedná se o proces tvorby předpisů Komise na základě předchozího zmocnění. Touto formou je v Unii přijímáno podle některých zdrojů až 95 %

způsob, jak k tomu Komisi donutit. Je to tak právě Komise, kdo může kontrolovat směřování Unie. Takže kdo je vítězem? Kdo je poraženým?

MICHAL ŘÍHA

Temná strana internetu

Internet jak ho známe my, tedy world wide web, vlastně není synonymem pro internet. Je to pouze jedna část tohoto média. Existuje totiž druhá strana obsahující informace, které se skrývají v hlubinách webu, v tzv. darknetu. Je to obrovský „paralelní informační vesmír“, který slouží k provozování nezákonných činností, jako jsou prodej a nákup drog či poptávka a nabídka vražd na objednávku a hackerských útoků, ale jehož velká část je zároveň využívána například pro korporátní datové archivy.

VYHLEDÁVAČE NEJSOU VŠEVĚDOUCÍ

Pro většinu uživatelů internetu, jako jste vy, váš kamarád, který vám nakukuje při čtení tohoto článku přes rameno, nebo i já, jsou bránou do internetu vyhledávače. Jakožto běžní uživatelé si obvykle otevřeme internetový prohlížeč, zadáme hledané slovo/větu/informaci do okénka vyhledávače a následně klikáme na to, co se nám objeví v seznamu výsledků. Zpravidla projedeme tak první, druhou, maximálně třetí stránku, pokud už jsme hodně zoufalí a hledaný termín nemůžeme již blíže specifikovat. I kdyby si ale někdo dal práci a proklikal se všemi výsledky, stále by viděl jenom část z toho, co internet doopravdy nabízí. Navzdory názoru mnoha lidí vyhledávače nejsou vševědoucí. Ve skutečnosti je docela snadné skrýt před vyhledávači jakýkoli online obsah a právě toho využívají provozatelé již zmiňovaného darknetu. Množství dat uložených na world wide webech je dle odhadů až 500 krát menší než množství dat, které můžeme nalézt na darknetu. Jaká je hlavní myšlenka této odvrácené strany internetu? Od kdy funguje? Proč existuje? Kdo ji využívá? Jak se k těmto skrytým informacím dostat? Je to legální?

HISTORIE TAJNÉHO BRATŘSTVA

Za tímto „paralelním informačním vesmírem“ je koncept podobný tajným spolkům a utajeným organizacím. Původně nemá nic společného s nelegálními aktivitami. Přístup je povolen pouze těm, kteří se osobně znají alespoň s jedním členem organizace. Jak to funguje v reálném světě, si můžeme znázornit na příkladu s tajnou schůzkou, která se sice koná na veřejně přístupném místě, ale jen zasněžení vědí, kde přesně a v kolik hodin. Tato informace je známá a přístupná pouze členům daného tajného seskupení. Historie darknetu začíná v době, kdy státní zástupci začali pozorně sledovat stránky na sdílení souborů a následně stopovali uživatele, kteří zde byli nejvíce aktivní. Lidé, kteří chtěli soubory sdílet a nebyť pronásledováni „velkým bratrem“, tak začali hledat způsoby, jak v této činnosti pokračovat, aniž by byli vyrušováni či omezováni. Vytvořili tedy skrytý protějšek veřejně přístupných peer-to-peer (P2P) platform, jako je např. BitTorrent. Jejich centrální servery zajišťují, že uživatelé si mohou vyměňovat různé soubory (obrázky, MP3 soubory, videa,...) aniž by se museli starat o autorská práva apod. Jak tedy tato odvrácená strana internetu funguje?

Darknet nevyužívá žádné speciální technologie, nýbrž ty stejné jako ostatní nám běžně známé internetové služby - email, webové stránky, sdílení souborů, atd. A jsou v podstatě přístupné každému, kdo používá správný software a ví, koho a co hledá.

ANONYMNĚ, BEZ CENZURY A S MAXIMÁLNÍ SVOBODOU PROJEVU

Nově vytvořené skryté sítě jsou označovány zkratkou F2F, tedy friend-to-friend, a vychází z principu velmi populárních a již zmiňovaných P2P sítí. Rozdíl je mezi nimi ale ten, že F2F sítě nemají servery a jejich uživatel si nemůže vyměňovat soubory s jakýmkoli jiným uživatelem. Člověk, který se na této síti chce s někým spojit, může navázat kontakt pouze s těmi lidmi, jejichž IP adresa je mu známá a má-li jejich digitální vizitku. Cizí lidé se tedy takových operací nemohou účastnit. Vedlejším produktem budování těchto F2F sítí je tzv. Freenet. Tvůrce měl snahu vytvořit síť v rámci sítí, kde by uživatelé mohli zůstat v anonymitě, nenacházela by se zde cenzura a především by zde byla maximálně podporována svoboda projevu. Software Freenetu používá současnou strukturu internetu, nicméně se snaží co nejvíce izolovat od klasického webu. Tato internetová síť byla navržena tak, aby usnadnila lidem vyměňování materiálů, aniž by se museli obávat problémů, které by jim chtěly způsobit státní orgány. Freenet nepoužívá jen metody darknetu, mezi které patří výměna informací či souborů mezi jednotlivci, ale zahrnuje i spoustu jiných sítí, mezi kterými lze nalézt běžné webové stránky obsahující diskuzní fóra a e-mailové klienty.

Těmto stránkám se říká freesites. Veškerá komunikace je šifrovaná a neprobíhá mezi dvěma uživateli přímo, což výrazně stěžuje sledování těchto komunikací.

METODA POKUS - OMYL

Na této temné straně internetu se dá sehnat v podstatě cokoliv. Obchodní servery totiž zabírají velkou část tohoto imaginárního prostoru. Problémem ale je, že darknet nemá žádný vyhledávací systém, ale existují zde pouze stránky podobné Wikipedii, které shromažďují odkazy na další stránky. Buď můžete na nějakém diskuzním fóru najít seznam adres, které by měly obsahovat to, co vás zajímá, nebo to můžete zkusit metodou pokus - omyl. Původně jistě nechtěným důsledkem zdejší svobody je, že vzhledem k tomu, že zde neexistují žádná opatření proti přítomnosti nezákonného obsahu, lze zde narazit například i na dětskou pornografii.

Je ale třeba mít na paměti, že tento svět není pro každého a že ve skutečnosti není tak anonymní, jak se na první pohled zdá. Metody využívané policií totiž dokáží proniknout i do tak složitých systémů. Odborníci jsou přesvědčeni, že darknety by byly daleko rozsáhlejší a rozšířenější, kdyby neexistovaly takové překážky v přístupu. Zároveň je ale také možné, že jejich éra nebude mít dlouhého trvání. Pirátské stahování muziky a filmů bylo před několika lety doménou malé skupiny uživatelů p2p sítí. A nyní, pouze o pár let později, je ze sdílecích serverů víceméně legitimní a miliardový byznys. Jak to tedy bude s darknety, to už je otázkou budoucnosti...

MICHAELA ŠNAJDAROVÁ

Jak zazářit za řečnickým pultíkem

Minulé přípravné setkání přineslo některým účastníkům možnost vyzkoušet si plenární projev. Šance se chopilo celkem třináct statečných a hned v úvodu je třeba říct, že v celkovém součtu se s dvousethlavou saní – obrovským davem přítomných delegátů – poprali velmi dobře. V tomto článku však přinášíme pár tipů pro příští bojovníky,

kteří se s chrabrostí v srdci vydají k řečnickému pultíku při další příležitosti – tedy na pátém přípravném setkání.

CO TO VLASTNĚ JE PLENÁRNÍ PROJEV?

Plenární projev není referát, plenární projev není výčet faktů o vašem státě, plenární projev není ani standardní stanovisko, které si

připravujete na jednání. Plenární projev je strukturované vyjádření myšlenky, která je natolik hodnotná, že by ji mělo slyšet celé auditorium. Může se podobat prostému stanovisku – vždyť by také měl být oficiálním stanoviskem vámi zastupovaného státu – ale je třeba mít na mysli, že jeho obsah a jeho poslání jsou jiné, než když se hlásíte k řádnému projevu při jednání v orgánu.

Dalo by se říci, že jsou více slavnostní.

A JAK TEDY MÁ PLENÁRNÍ PROJEV VYPADAT?

Jak už jsem zmínila v předchozím odstavci, plenární projev musí mít myšlenku. Ale netřeba se bát, na poli diplomacie se to nehemží novými teoriemi relativity.

» pokračování na str. 11

V Evropské unii musíme být aktivnější

» pokračování ze str. 1

Pokud jde ryze o odbornou stránku, tak se pochopitelně ukazuje – a třeba i na Ústavním soudě, byť jenom zpovzdálí – že česká evropská legislativa, tedy reflexe evropské legislativy v českém právním řádu, nešlape bez problémů. My jsme byli v něčem až příliš horliví a překračovali jsme zbytečně některé meze. Na druhé straně teď teprve nastane lámání chleba, protože už nejsme v pozici nováčka. Teď Unii musíme brát za svojí věc podobně jako ostatní státy a to se doma nesetkává vždy s pochopením. Je potřeba přesvědčit lidi o tom, že to sice není ideální stav, ale je to nejlepší možný scénář, který jsme mohli po roce 1989 mít.

S tím souvisí otázka suverenity členských států vůči Evropské unii, obzvláště po Lisabonské smlouvě, která šla v mnoha ohledech dále, než státy očekávaly. Probíhají vyjednávání o tzv. Brexitu, tedy o přehodnocení pozice Spojeného království v Evropské unii. Myslíte si, že česká suverenity nějakým způsobem utrpěla nebo naopak vznikla nějaká suverenity nová?

Jde asi o to, jak silná byla naše suverenity před naším přistoupením a jak silná je dnes. Toto exaktní poměření je těžko proveditelné. My jsme rozhodně nebyli před vstupem do Unie tak suverénní jako některé supervelmoci. Formálně samozřejmě ano, ale jde spíše o stav de facto. Na třetích trzích jsme coby součást Unie mnohem více suverénní než jsme byli předtím. Samozřejmě viděno čistě z té domácí perspektivy to vnímáme, že nám sem zasahují evropské předpisy, což zase můžeme chápat jako oslabení. Ale zase – občanům je poměrně těžké vysvětlit, že řada těch omezení, která jsou vnímána jako narušení oné suverenity, jsou nezbytnou podmínkou pro to, abychom se mohli plnohodnotně účastnit evropského dění. Někdy skutečně jde evropská legislativa příliš daleko a možná by bylo vhodné, aby ČR více uplatňovala spolu s ostatními, stejně uvažujícími státy princip subsidiarity tam, kde je to možné. To je oblast takzvaných sdílených pravomocí, kam spadá většina evropských politik. Zde stále přetrvává určitá nesmělost, kdy sami si netroufáme v mnoha věcech, i když

by pro to byly důvody. Na druhé straně stále nemáme zvládnutou tzv. mnohostrannou diplomacii – schopnost přesvědčit ostatní – a možná by tomu zrovna váš projekt mohl velmi přispět. K pochopení pozic ostatních. Tato mnohostranná diplomacie je specifikum Evropské unie a bohužel něco, co jsme dle mého názoru ještě vůbec nezvládli. Ani v rámci V4 jsme nenalezli dlouhodobě udržitelnou metodu, jak s nejbližšími státy najít společnou pozici. A to je velký problém.

Zmínil jste otázku subsidiarity, princip, který zjednodušeně znamená, že Unie by měla jednat, jen pokud není možné stejně efektivního řešení dosáhnout na státní úrovni. Nemohla by ale Unie v extrémním případě říci, že ve všech oblastech dokáže zajistit sama lepších výsledků?

Princip subsidiarity byl právě třeba posílen Lisabonskou smlouvou a má dva kontrolní mechanismy. Jeden je politický a druhý právní. Takže pokud bychom neuspěli v té politické rovině, je také možné zvolit onu právní cestu. Ta politická předpokládá, že třetina národních parlamentů, resp. jejich komor, se dokáže shodnout na pozici, která se kriticky vyjádří k iniciativě Komise cosi regulovat, a pak je na Komisi, jak se s tímto postupem vypořádá. Komise je často velmi opatrná, takže si netroufne jen tak ignorovat názor třetiny států. Ale k takovým krokům dochází zcela minimálně. Kdyby Komise nepřehodnotila svoji pozici nebo ji nezdůvodnila lépe, tak pak je tu právní mechanismus, kdy je možné jít k Soudnímu dvoru Evropské unie. Ale tyto mechanismy se musí někdy teprve vyzkoušet. Uvidíme to teď ve spojení s opatřeními kolem uprchlické krize, zda nějaký takový průlom nastane. Zatím kolem toho bylo velké váhání a málo rozhodností. Ale to je otázka na politiky, já to vnímám jen skrze postoj Ústavního soudu, který, dokud se k němu ta věc nedostane přímo v konkrétní věci, se k tomu nemá co vyjadřovat.

Zmiňoval jste politický rozměr jednání Komise, myslíte si, že Lisabonská smlouva posílila její politický prvek? Komise byla vždy vnímána jen jako eurobyrokratická správa Unie, nicméně po volbách do Evropského par-

lamentu byl předseda Komise vybrán na základě volebního výsledku parlamentních frakcí.

Tady je ve vzduchu otázka takzvané legitimacy, což je pojem, který bývá někdy mytizován jako všespasitelný. Volby 2014 byly v tomto směru pionýrskou akcí, protože politické strany v členských státech přistoupily na myšlenku, že by mohly nominovat společné kandidáty a ti by spolu se svými programy personifikovali to, co je pro občany běžně těžko představitelné. K tomu víceméně došlo a dá se říci, že Komise tím získala vyšší legitimitu. Chce to tedy opět nějaký čas na zhodnocení, jaká ta změna legitimacy skutečně byla. Něco jiného je legitimita na vstupu, tedy proces volby, která má vliv na tvoření Komise, ale pak je tu legitimita na výstupu – jak Komise s touto nabytou legitimitou naloží, zda jí využije nebo ne. Je ale asi předčasně toto hodnotit. Můžeme více politizovat proces sestavování Komise a učinit ho transparentním a ne jako zákulisní metodu mezi státy, jak tomu bývalo dřív. Ale Komise je jen jednotkou většího rozhodovacího mechanismu – je tu dále Parlament a Rada. Čili její role bude natolik silná, jak jí to ostatní instituce dovolí. Není to jen Brusel, jak se o tom zkrlesně často mluví. Byrokrati. Jsme to vlastně i my v podobě našich představitelů, ať už v Radě nebo naši zástupci v Parlamentu.

Proměnila se po Lisabonské smlouvě pozice členských států? Mluví se o tom, že zrovnoprávnění Evropského parlamentu vůči Radě a změna hlasovacích procedur v prospěch většinového hlasování snížilo možnost členských států zablokovat přijetí některých návrhů.

Pochopitelně v osmadvacetičlenné

Evropské unii, má-li být její rozhodovací proces efektivní, tak musí být zavedeny některé mechanismy kvalifikované většiny. Jsou tam jako pojistka pro případy nedohody. V praxi ale většinou Rada rozhoduje formou konsensu mezi členskými státy. Tyto kvalifikované většiny se tedy de facto používají jen velmi omezeně. Cílem je jednat až nekořektně dlouho, dokud není nikdo, kdo by se cítil odstaven. My jsme si to teď vyzkoušeli na případu uprchlických kvót, kdy hrubým zkrleslením v novinách bylo, že jsme byli zatlačeni do kouta a ponížení coby představitelé toho menšinového názoru. Nicméně tato procedura je ve smlouvách od samé ratifikace Lisabonské smlouvy. Tento mechanismus je zde pro přechodná opatření. Na opatření dlouhodobá je potřeba najít nový modus.

Zmiňoval jste naději v náš projekt, co byste sdělil jeho účastníkům?

Jelikož to jsou mladí lidé, kteří mají před sebou obrovsky dlouhou cestu, tak bych si přál, aby nezanevřeli na diskuzi o Evropě. Musí se jí účastnit proto, že bez naší aktivní participace na probíhajícím dialogu budeme jediné ztrácet. Tím nic nezískáme. Chce to odvalu a já si myslím, že mladí lidé odvalu mají, ale je potřeba se nenechat zvíkat různými skeptickými a nezavěšenými názory, kterých je bohužel veřejný prostor u nás pln. Se zdravou skepsí, která je Čechům vlastní, se o věci zajímat. A nemlčet. Nejhorší by bylo rezignovat, k čemuž u nás není často daleko. Takže, prosím, pokud můžete, využijte účasti na tomto projektu a běžte do toho. Moc vám držím palce.

MICHAL ŘÍHA

HARMONOGRAM ROČNÍKU

V. PŘÍPRAVNÉ SETKÁNÍ
5. BŘEZNA

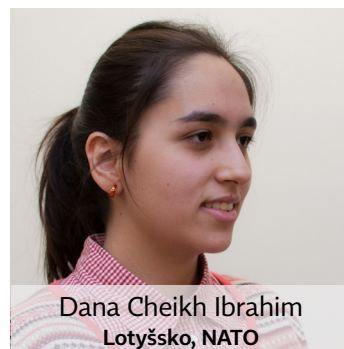
KONFERENCE
1. – 4. DUBNA

Delegátský duel

Jakub Tabášek
Německo, NATO

Souhlasíte s umístěním vojáků NATO v baltských státech?

Dana Cheikh Ibrahim
Lotyšsko, NATO

Pokud se jedná o bezpečnostní situaci ve východní Evropě, vláda Spolkové republiky Německo klade velký důraz na co nejvýraznější snížení napětí v tomto v poslední době poměrně nestálém regionu. Proto jsme také iniciovali konání multilaterálních rozhovorů mezi všemi zúčastněnými stranami, z nichž zmiňme například jednání v Minsku. Pokud se ovšem jedná o přítomnost vojenských jednotek NATO v Pobaltí, jsem nucen poznamenat, že takový krok by měl představovat pouze dílčí součást mnohem širší strategie a stejný díl pozornosti by měl být věnován také alternativním politickým prostředkům. V neposlední řadě je také nutno zvážit, zda by permanentní přítomnost jednotek NATO v Pobaltí pomohla snahám o diplomatické řešení ukrajinského konfliktu, což by určitě mělo být předmětem další debaty.

Členství v NATO má velký význam pro Lotyšskou republiku z hlediska národní bezpečnosti. Se vzrůstajícím napětím mezi státy NATO a Ruskou federací se baltské státy cítí čím dál tím více ohroženy potenciálními útoky z východu. Proto je umístění vojáků v pobaltských státech v současnosti jedním z nejlepších možných řešení. Přítomnost vojenských jednotek VRJF, které jsou schopny reagovat na jakékoliv útoky během 2 až 7 dnů, demonstruje obrovskou moc NATO, a tím ukazuje Ruské federaci, že útok na jeden ze států NATO je jako útok na všechny státy. Tímto způsobem Ruská federace musí znovu uvážit své další kroky, aby to neskončilo tragickým způsobem. Lotyšská vláda plně souhlasí s rozhodnutím členských států NATO o umístění vojáků v Pobaltí jako ochrany před všemi možnými útoky, ať už z východu nebo před jakýmkoliv jiným nebezpečím.

DOPORUČUJEME

SAPIENS: OD ZVÍŘETE K BOŽSKÉMU JEDINCI

Je téměř železným pravidlem, že knihy usilující o nedlouhé pojednání o složitém a obsáhlém tématu čtenáře zklamou, dílo profesora Harariho by ale mohlo být onou příslušnou výjimkou. Jeho autor totiž mezi Scyllou, tedy být stručný a výstižný, a Charybdou, tedy úkolem udržet text

obsažný a zajímavý, naviguje až skoro do úplného konce velmi přesně. Cesta moderních lidí z africké savany ke světové dominanci vedla podle Harariho přes několik revolucí, kognitivní, zemědělskou, vědeckou nebo průmyslovou, a byla poháněna abstraktním myšlením a představivostí.

Vždyť přeci mnohé věci, které bereme jako samozřejmost, jsou pouze konstrukty v lidských myslích - státy, korporace, náboženství... Autor postupně nabízí podobně neotřelý pohled na mnoho aspektů lidského života, poodhaluje nečekané souvislosti a svá směle formulovaná tvrzení podkládá

historickými příklady. Čtenáři s rozsáhlým všeobecným přehledem navíc v knize najdou spoustu zábavných a inteligentních aluzí.

JAKUB KOPŘIVA

BEZ HRANIC

Hledáme-li příklad regionu, jenž na historickém vývoji prodělal, který se měl v minulosti v porovnání s ostatními výrazně lépe než nyní, nemusíme chodit daleko: v Čechách je spousta takových od Kutné Hory až po Podkrušnohoří. Právě o oblasti Krušných hor a jejím zlatém věku v 15. a 16. sto-

letí daném rozmachem hornictví vypráví výstava Bez hranic. Umění v Krušnohoří mezi gotikou a renesancí. Přes Litoměřice, Ústí, Most či Teplice vedly vytížené obchodní stezky do Saska, města rovněž bohatla z těžby kovů, hostila rozmanitý kulturní život, a mohla si tak dovolit vysoké výdaje

na svou reprezentaci. Právě to dokládají vystavené památky sochařské a malířské, převážně sakrální povahy, liturgické předměty a knihy tematicky členěné podle jednotlivých měst. Kurátoři rovněž zařadili do expozice předměty spjaté s hornictvím a ražbou peněz, třeba známých jáchymovských

tolarů. Výstavu můžete navštívit ve Valdštejnské jízdárně v areálu Senátu do 13. března.

JAKUB KOPŘIVA

Bankovní socialismus

Bankovníctví hraje v dnešních ekonomikách zcela zásadní roli, neboť plní úlohu zprostředkovatele mezi ekonomickými subjekty s přebytkem volných finančních prostředků, které potřebují nějakým způsobem uložit a zhodnotit, a subjekty s jejich nedostatkem, které si je naopak potřebují vypůjčit, aby mohly investovat do rozvoje svého podnikání či třeba uspokojení svých bytových potřeb. V dobách socialismu existoval v ČSSR monobankovní model, kdy jedna instituce plnila úlohu centrální i obchodní banky zároveň. Ačkoliv hned na začátku 90. let došlo k oddělení těchto činností a začaly vznikat i další obchodní banky, podstatná část českého bankovního sektoru zůstala až do přelomu tisíciletí ve vlastnictví státu, což přineslo nemalé problémy.

Jak již bylo naznačeno, v době socialismu plnila roli jediné „monobanky“ Státní banka československá, která vykonávala jak funkce centrální banky spočívající v řízení peněžního oběhu, tak funkce obchodní banky poskytováním úvěrů podnikům. Ve skutečnosti existovalo i několik dalších bankovních institucí, které měly různé speciální úkoly. Především šlo o Českou státní spořitelnu (a její slovenskou obdobu), které přijímaly vklady a poskytovaly úvěry obyvatelstvu. A dále například o Živnostenskou banku a ČSOB, provádějící určitou činnost spojenou s mezinárodním platebním stykem.

NETRŽNÍ BANKY V TRŽNÍ EKONOMICE

Ještě těsně před pádem socialismu bylo v rámci „perestrojky“ připraveno oddělení centrální banky a vznik několika komerčních bank. Příslušné zákony byly schváleny během roku 1989 a k 1. lednu 1990 došlo k oddělení Komerční banky, Investiční banky a slovenské Všeobecné úverové banky od SBČS, z níž se stala centrální banka. Nově vzniklé i ostatní dříve existující banky začaly postupně poskytovat všechny klasické bankovní služby. Banky od počátku nesly dědictví neefektivního systému centrálně plánované ekonomiky v podobě řady špatných úvěrů ve svých rozvahách. Kvůli tomu byla v roce 1991 zřízena Konsolidační banka (později přeměněná na Českou konsolidační agenturu), do které byla tato špatná aktiva bank převáděna. S výjimkou ČSOB byly státem vlastněné obchodní banky částečně privatizovány v rámci kupónové privatizace, ale ve většině z nich si stát ponechal majoritní podíl akcií. Kromě toho byly od počátku 90. let zakládány i malé soukromé banky. V tomto období se banky obecně potýkaly s tím, že jejich zaměstnanci neměli příliš velké zkušenosti s fungováním bank ve standardní tržní ekonomice. U malých soukromých bank navíc v některých případech

docházelo i k nepoctivému jednání ze strany jejich vedení, špatnému řízení rizik a nefungujícím kontrolním procesům uvnitř banky.

ČÍ PROBLÉM JE NESPLÁCENÝ DLUH?

Velké banky, především Česká spořitelna, Komerční banka a Investiční a poštovní banka (vznikla 1994 sloučením Investiční banky a Poštovní banky) se zapojily do kupónové privatizace i zřízením vlastních investičních privatizačních fondů (IPF). To vedlo následně k situaci, kdy polostátní banky ovládaly velkou část ekonomiky.

státních podílů v těchto bankách nehnuly, takže IPB byla privatizována v roce 1998 vládou Josefa Tošovského, a zbývající tři velké banky až vládou Miloše Zemana v letech 1999 – 2001. Státní podíl v ČSOB, kterou se jejímu generálnímu řediteli Pavlu Kavánkovi podařilo v 90. letech uchránit před tlakem politiků na financování české cesty privatizace i díky tomu, že minoritní podíl v ní vlastnila slovenská centrální banka, byl poměrně hladce prodán v roce 1999 belgické KBC, která částkou 40 mld. Kč přeplatila i německou Deutsche Bank.

ponské investiční společnosti Nomura, která však místo ozdravných opatření pokračovala v podobných praktikách. Krátce po převzetí například převedla svůj podíl na svojí dceřinou společnost se sídlem na Kajmanských ostrovech, aniž by tuto operaci odsouhlasila ČNB. Tím došlo k porušení zákona. Dále se také angažovala v prodeji Plzeňského prazdroje jihoafrické společnosti SAB, který podle všeho nebyl úplně v pořádku. V důsledku těchto skutečností prováděla ČNB v IPB kontroly, které ukazovaly nutnost zavést zásadní opatření. Informace o problémech

www.idnes.cz

PÁD POSLEDNÍHO MOHYKÁNA

Privatizace ostatních bank ovšem takto hladce neproběhly. ČS a KB musely být předtím očištěny o špatná aktiva. Podíl v ČS byl pak v roce 2000 za 19 mld. Kč prodán rakouské Erste Bank a podíl v KB v roce 2001 za 40 mld. Kč francouzské Societ  Generale. Nejproblematictější případem byla privatizace IPB. Stát v ní ztratil roku 1993 většinový podíl, když se Fond národního majetku nezúčastnil zvyšování kapitálu. Kolem IPB vznikla velmi komplikovaná struktura vlastnických vztahů a provázanosti s různými podniky a společnostmi skrývajících se v daňových rájích, které z banky vytahovaly peníze. Svůj menšinový podíl stát prodal ja-

banky začaly prosakovat na veřejnost a 12. června 2000 došlo k „runu“ na IPB. ČNB proto 16. června uvalila na IPB nucenou správu, kterou do jejího sídla doprovázelo ozbrojené komando. Během několika dní pak vláda a ČNB vyjednały převzetí IPB ČSOB za symbolickou 1 Kč, čímž došlo k uklidnění situace a zabezpečení vkladů klientů. ČSOB navíc získala státní záruky za případné objevené ztráty až do výše 180 mld. Kč. Tuto událost lze považovat za tečku za bankovním socialismem 90. let, v jehož důsledku vznikly nemalé náklady. Jejich výše k roku 2001 je odhadována okolo 200 mld. Kč.

PETR HANZLÍK

Get Money (For Education)

It may seem unattainable. Only the top students with rich parents get to study in the UK, USA and so on, right? Well, not exactly. The fact that you are reading this is a good first sign you may be able to achieve being accepted by a prestigious university abroad, while also being supported financially. Here is how you can do it.

Craving for Yale, London School of Economics or for the University of Heidelberg could have many reasons. Some are trivial, like fleeing your parents' nest or practicing a foreign language. More frequently, it is about exploring a different culture. Or maybe many of them, because of the variety of international students' backgrounds. Having a top-level education ensuring a well-paid job is of course also on the list.

Whatever the reasons, there are always some drawbacks making the potential applicant nervous. Money clearly stands out from the line, because unfortunately, the most desired universities are usually located

in countries with education being far from free and cost of living exceeding your expectations. Still, that should not make you despair, even if your parents do not work for Europe's biggest financial groups. It is possible to get the same money in a different way. Bakala, Kellner, Soros and others. All of them have foundations helping ambitious yet somewhat disadvantaged students pay their university fees and costs of living.

SCHOLARSHIPPING 101

So, how exactly can you do it? Let's take a look at a model example, The Kellner Family Foundation's grant. First of all,

sorry to tell you, but your grades at high school actually do matter. In the application, you have to include the average of your grades for each year at high school. Whether or not you excelled, it is definitely neither the only, nor the most important factor for getting the scholarship.

Since what we are essentially talking about is money, you should prove that you have researched your financial possibilities and needs. Thus including the estimated costs of your living and studying plus the evidence of the income of your household's members is a must. If you are thinking of applying for more scholarships at once, that is definitely not a problem. On the contrary, it gives you better chances of succeeding. Though you should include all the other financial sources in the application as well.

As mentioned earlier, the fact that you voluntarily take part in meaningful free-time activities like this one gives you an advantage. Even better if you yourself volunteer to someone else's benefit (ahem,

ahem). You can demonstrate that in the section concerned with extra-curricular activities, interests and achievements.

Last but definitely not least, an essay. It is not too long, but you should have your future goals sorted, as that's what it's basically all about. Naturally, it should be in English as well as in Czech. Moreover, some of your teachers or patrons (or chairs, maybe?) should write a recommendation for you, assuring the assessing board how amazing and sharp-witted you are.

The process may differ with different scholarships like the one from The Fulbright Commission or The Bakala Foundation. In the latter, the biggest and clearest difference is the deadline for applications, which is always a year earlier before finishing high school. So now the only thing missing is being accepted by the university. Good luck.

FRANTIŠEK NOVOTNÝ

Na srbsko-chorvatské hranici

Téma uprchlíků je tak všudypřítomné a časté, že narůstá, bobtná a někdy paroduje samo sebe. Skutečných odborníků na dané téma je jako šafránu a věčná a racionální debata se na obou stranách až příliš často mění ve hru emocí, zjednodušení a nepravd. Rád bych do této mozaiky přispěl svým zážitkem ze srbsko-chorvatské hranice, interpretaci nechám na vás.

archiv M. Křivánka

Přivedla mě tam zvědavost, touha po zážitku a asi také snaha pomoci. Když jsem vyjížděl z Prahy, neměl jsem žádnou konkrétní představu kam jedu, co

tam budu dělat a jestli to nebude jen ztracený čas. Během následujícího týdne jsem prožil patrně nejintenzivnější zážitek v životě, sáhl si na své mentální i fyzické dno a naučil

se, jak v Bělehradě propálit sto tisíc v hotovosti za kartáčky na zuby.

Vozil jsem vodu, lidi, suroviny, pašoval oblečení přes hranici. Potkával jsem se a mluvil se Syřany, Afgánci, Iráčany, Íránci. Byl ve skupině dobrovolníků spolu s farářem, nezkušenou idealistkou, vysoce postaveným manažerem a trestaným anarchistou. Mezitím jsem moc nespál, jedl, když se dalo, a snažil se fungovat a dělat, co je třeba. Posledních pár dní mého pobytu se pak situace zhoršila, odbavení na chorvatské straně nefungovalo a na naší straně se hromadil obrovský dav lidí, ve kterém bylo plno rodin s malými dětmi, těhotných žen a starých lidí. V noci teploty klesaly k nule a foukal silný vítr. Naším hlavním úkolem bylo lidi donutit spořádaně čekat a koordinovat dav. Právě z takových situací pochází i mé dva zážitky, o které se zde podělím.

FUCK THE EMOTIONS

Během mé páté noci na přechodu se část davu vymkla kontrole a bylo nutné situaci zklidnit. Kdyby se

lidé rozeběhli, tak hrozilo, že bude někdo ošklivě pošlapán, což už se dříve toho dne stalo malé dívce. Všichni jsme ale byli netrénovaní amatéři. Jediný z nás, kdo věděl, co dělá, byl Richard. Richard nosil srandovní čepici a vypadal jako spokojený táta od rodiny, byl to ale bývalý voják se zkušenostmi z války v Bosně.

Stál jsem před davem a snažil se ho klidnit. Lidé chtěli dál, tlačili se a vypadalo to špatně. Komunikoval jsem s přední řadou, prosil jsem ty, co uměli anglicky, aby vysvětlili zbytku, že musíme čekat. Pár lidí na mě reagovalo, ale vystresovaná většina se cpala dál. Muži, kteří nesli děti, byli tlačeni na železný plot a hrozil chaos. Přestával jsem to zvládat. V tu chvíli se na mě Richard s naprosto klidným výrazem podíval a řekl jen „fuck the emotions“. Pak začal na lidi agresivně křičet a nutit je, ať si sedají.

Nějaké ženě se nelíbilo, jak s ní jedná. Ignorovala jeho pokyn a řekla něco jako: „Fuck the police.“

» pokračování na str. 10

Na srbsko-chorvatské hranici

» pokračování ze str. 9

Vytáhl si ji z davu, přede všema na ni zakřičel a pak ji odvedl na chvíli pryč. Když se vrátila, držela si hlavu v dlaních, sedla si a mlčela. Atmosféra v davu se změnila, lidé byli rozzlobení, ale přestali se tlačit a sledovali Richarda. Podařilo se mu spojit dav v nenávisti k němu, zároveň k němu měli respekt. Razantní gestikulací přiměl ty vzadu couvnout a vytvořit místo, aby si všichni mohli sednout. Kdo sedí, nikoho neušlape, uvědomil jsem si.

POHLED DO TMY

Další silnou vzpomínku mám z letmého setkání se starým Afgáncem. Měl tvář zbrzděnou vráskami a drsným životem, vlasy měl zcela bílé, ale byly to jeho oči, které mě zaujaly nejvíce. Bylo v nich něco výjimečného, prastarého, něco, co mizí. Šel spolu se skupinou, kde velkou část tvořily ženy a děti, aby

obešly zátaras a nemusely se mačkat v drsném davu. Snažili jsme se je dostat zpátky, aby nevznikl chaos a nezvyšoval se počet lidí, co jdou mimo vytyčený koridor. Po napjaté chvíli se podařilo davu vysvětlit, že když nepůjdou zpět, tak to bude pro všechny jen horší - že není kam jít. Většina se začala ubírat zpátky. On však ne. Patrně někdo jemu blízký byl za zátarase a on chtěl za ním. Svítil jsem mu do očí, gestikuloval rukou, že musí jít zpátky, a snažil

se ho odtlačit. Nijak se nebránil, ale stál jako strom. Abych ho dostal zpátky, musel bych ho v podstatě povalit. Dál stál na místě a hleděl téma svýma zpropadenýma očima. Nedíval se mi do očí, jen koukal před sebe a stál. Říkal jsem si, co takový člověk musel prožít, že opustil svou zemi a krajinu, kde prožil celý život, a kterou nepochybně miloval. Co ho donutilo jít mrznout mezi tisícovkami dalších na místě, o kterém nikdy neslyšel? Ty jeho oči.

archiv O.S.

Když už byli ostatní otočeni pryč, pokynul jsem mu rukou, aby přelezl zátaras. V jeho obličej se nepohnul jediný sval a ani bod někde v temnotě, na který se celou dobu díval, se nezměnil. Vyskočil dál. Věděl jsem, že tenhle člověk sem nepatří. Byl z jiného vesmíru a z jiné doby. Doufal jsem, že najde svůj klid, ale jeho život zůstal někde v afgánských horách.

Zajímavých setkání jsem během týdne zažil mnohem víc. Drtivá většina lidí, s kterými jsem se domluvil anglicky, byla velice slušná, vděčná a pokorná. Nemusel jsem však řešit kulturní odlišnosti a možnost integrace, ale pouze to, že jde o lidi v nouzi. Jejich cesta teprve začínala.

ONDŘEJ SRB
bývalý předseda HRC

Rok v Oklahomě

V dnešní době se nabízí řada možností, díky kterým mohou studenti nejen vysokých, ale i středních škol strávit nějaký čas na výměnném pobytu v daleké cizině. Mě osobně se naskytla možnost již v šestnácti letech odletět na desetiměsíční pobyt do USA. Dodnes to považuji za zlomový bod ve svém životě, nebýt něhož bych dost možná ani nikdy nepoznal Summit. Nejen, že jsem mohl poznat jinou kulturu a nové lidi, ale taková zkušenost prostě dokáže člověka nějak vnitřně změnit a posílit, na což se pak dá sice trochu zapomenout, ale někde v hloubi duše to zůstane uchováno.

V roce 2008 jsem po ukončení kvinty na rok přerušil své studium na gymnáziu, abych se díky výměnnému programu organizace Rotary International vydal na svůj nezapomenutelný pobyt v USA. Původně jsem si jako první zemi, kam bych chtěl jet, vybral Kanadu, možná proto, že jsem byl tehdy docela velkým fanouškem hokeje. Nicméně od odeslání přihlášky jsem se postupně dozvídal o stále jiných destinacích, kam bych měl nakonec jet.

Nejdříve mi bylo řečeno, že místo do Kanady mě pošlou do jednoho z amerických států Washington či Oregon. Později jsem se dozvěděl, že pojedou někam do oblasti státu Ohio. Ale stále jsem čekal na ně-

jaké potvrzení konkrétního města. Nakonec mi na konci června přišel e-mail z Oklahomy, že mám na začátku srpna přiletět, abych mohl 13. srpna nastoupit do školy. V první chvíli jsem ani nevěděl, kde tento stát leží.

Pohled do mapy mi tuto otázku vzápětí objasnil a po pár týdnech

intenzivních příprav a pohovoru na ambasádě pouhý týden před plánovaným odletem jsem mohl v srpnu 2008 sednout v Praze do letadla a po vyčerpávajícím letu s dvěma přestupy doletět do Oklahoma City, kde na mě čekal uvítací výbor tvořený první z mých dvou hostitelských rodin a dalšími lidmi z organizace výměnného programu. Hned tehdy jsem zažil první kulturní šok, když se na mě všichni, v čele s jednou postarší dámou, vrhli, aby mne na uvítanou objali, za což se mi dotýčná o měsíc později omlouvala, když se doslechla, že to v naší zemi není zvykem.

Pár dní po příletu jsem začal chodit do školy, kde jsem se nejdříve trochu rozkoukával, ale postupně jsem si začal užívat možnost chodit i na pro mě neobvyklé předměty jako Drama, které mě začalo záhy velmi bavit. Zajímavé bylo chodit i na předmět U. S. Government,

a to zrovna v době, kdy probíhaly prezidentské volby, ve kterých byl poprvé zvolen Barack Obama. Volby se samozřejmě velmi často při hodinách probíraly. A také jsem poznával život na americkém maloměstě, včetně takových akcí jako zápasy školního týmu amerického fotbalu nebo rodeo, ze kterého pochází přiložená fotka.

S první rodinou jsem se v týdnu kolem Dne děkuvzdání dostal do Washingtonu, D. C. Povedlo se nám navštívit Kongres, různá muzea i utkání NHL. Na Vánoce jsem se přestěhoval do druhé rodiny, kde jsem bydlel do konce svého pobytu. Zatímco první rodina byli celkem typičtí bílí Američané, druhá byla o poznání exotičtější. Matka byla také bílá Američanka, ale otec byl Číňan pocházející z Taiwanu. Navíc pracoval jako počítačový expert v kalifornském Silicon Valley, kvůli čemuž většinu času nebyl doma. Ale i díky tomu se na závěr pobytu podařilo zorganizovat setkání s mými rodiči tak, že přiletěli do Kalifornie, a po týdnu stráveném v San Franciscu a okolí jsme se přijeli rozloučit do Oklahomy, kde pro mě moje „host mom“ zorganizovala skvělou „good-bye party“.

PETR HANZLÍK

archiv P.H.

Jak zazářit za řečnickým pultíkem

» pokračování ze str. 5

Bohatě vám postačí mít na mysli oficiální postoj vašeho státu a řídit se následující strukturou: pojmenovat problém/úspěch – vysvětlit, proč je to problém/úspěch – navrhnout řešení problému/navrhnout postup k dalšímu úspěchu. Projev také musí navazovat. Je důležité, aby jednotlivé myšlenky v každém odstavci dávaly smysl v kontextu s ostatními. Jednoduše řečeno, není dobré mluvit v první půlce projevu o voze a v druhé půlce projevu o koze. Tak se posluchač ztratí, přestane dávat pozor a vaše poselství, kvůli kterému jste

tak pečlivě nacvičovali projev, přijde vniveč.

Ano, čtete správně, zmínila jsem nacvičování. Jak jste si jistě mohli všimnout, projev je časově omezen a jediný způsob, jak se vyhnout nepříjemnému utnutí uprostřed věty, je dobře si projev vyzkoušet a případně jeho délku upravit. A když už budete v tom zkoušení, můžete se také pokusit si ze svého projevu co nejvíce zapamatovat, ať vás na místě činu nepřemůže nervozita a vy čelíte dvouseťhlavé saní s hlavou vztyčenou a bez nutnosti celý projev číst z papíru.

JE TO DRAMA, ALE JEN VE VAŠÍ HLAVĚ

Na minulém přípravném setkání se nám stalo, že některé projevy byly přehnaně teatrální. Je třeba mít na paměti, že přestože přicházíte před sál převážně středoškoláků, pořád se nacházíme na diplomatické půdě. Každá jednotlivá hlava je zastupcem státu a tedy člověkem ne jen vybraného vzdělání, ale také chování.

Je třeba dát si pozor na vhodnou hlasitost vašeho projevu, umírněnou gestikulaci a správnou intonaci. Ruce mdle spočívající podél těla a nervózně popotahující sukni

nebo kalhoty budou působit stejně nevhodně, jako ruce zběsile poletující vzduchem. Nebojte se zhluboka nadechnout a udělat pauzu, při které s publikem navážete oční kontakt, když se chystáte sdělit důležitou informaci.

Vlastně se nebojte ničeho. Dvouseťhlavá saň vás neukousne, naopak vaši snahu ocení.

LINDA COUFALOVÁ

TUNISKO	★★☆☆☆	Není dobré veřejně přiznávat pochybné praktiky vaší vlády. Přednes projevu by výrazně zkvalitnilo více očního kontaktu s publikem a kdyby byl lépe naučen.
LITVA	★★★★☆	Velmi dobrý projev, pouze byl místy příliš afektovaný.
JORDÁNSKO	★★★☆☆	Projevu by prospělo, kdyby byl méně čten. Rovněž by byl projev zajímavější, kdyby obsahoval konkrétnější informace.
IRSKO	★★★☆☆	Ruka u těla působí nepřírozně a úsměv jako při čtení pohádky zase působí nevhodně, když se mluví o terorismu. Projev byl po obsahové stránce vcelku aktuální, ale příliš obecný a po obsahové stránce poněkud prázdný.
NĚMECKO	★☆☆☆☆	Příliš rychlý přednes přebil jakýkoliv dojem z vašeho projevu. Ten po obsahové stránce obsahoval příliš mnoho informací na úkor myšlenkového základu.
FRANCIE	★★★★☆	Projevu by prospěla výraznější intonace a nosná myšlenka, stejně tak více očního kontaktu s publikem. Jinak se jednalo o velmi dobrý projev.
ČESKÁ REPUBLIKA	★★★☆☆	Při improvizaci je nutné se vyhnout nespisovné mluvě a jakémukoliv dávání najevo, že jste vypadl z role. V obsahu by to chtělo zapracovat na logičtějším provázání myšlenek.
MAĎARSKO	☆☆☆☆☆	Nehodnocen z důvodu nesplnění podmínek. Projev není referát.
NORSKO	★★★★☆	Pozor na přeřikávání a výslovnost některých slov. Jinak velmi dobrý projev..
BULHARSKO	★☆☆☆☆	Zběsile mávání rukou ve vzduchu přebije dojem i z obsahově sebelepšího projevu.
LUCEMBURSKO	★★★☆☆	Projev byl příliš čten a byl příliš rychlý. Více sebevědomí řečníka by prospělo jinak poměrně dobrému projevu.
BELGIE	★★★★☆	Pozor na řeč těla! Překřížené nohy a příliš ležérní opření o řečnický pultík. Kvalitní projev, měl by ovšem gradovat nejen v obsahové, ale i v rétorické oblasti.
ŘECKO	★★☆☆☆	Chybělo ukončení projevu před odchodem z pódia. Projev by měl být méně čten.

Rada bezpečnosti – UNSC

Dny od našeho posledního setkání uběhly jako voda a velvyslanci UNSC se dnes opět setkávají, aby ze světa udělali lepší (a bezpečnější) místo. Za měsíc se toho událo hodně – my vám, jak nás znáte, k tomu ještě něco přimyslíme. Zbystřete proto, neboť osud světa leží jen ve vašich rukou.

CO SE STANE, TO SE NEODSTANE, ANEB JAK JEDNÁNÍ NESOUVISÍ S REZOLUCÍ

V úvodu třetího setkání jsme si vysvětlili, že činnost UNSC nespočívá jen v přijímání rezolucí, ale že UNSC disponuje také jinými pravomocemi. Následně jsme se přesunuli do Země Nezemě, kde skupinky delegátů zakládaly vlastní

mírovou misi. Po upgradu znalostí práce s dokumenty se atmosféra v místnosti změnila – započalo totiž zasedání nad reformou Rady bezpečnosti, obohaceno o předloženou rezoluci. Jelikož jsme ale byli svědky argumentační přestřelky, ke schvalování dokumentu nakonec vůbec nedošlo. K potěšení předsednictva se však slova ujali téměř všichni přítomní delegáti. Závěr patřil neméně zajímavé, obzory rozšiřující přednášce o současné situaci v Libyi.

ČEMU SE DNES NEVYHNETE

Dnešek bude výjimečný, a to ze dvou důvodů: setkáme se s naším patronem a zbytek setkání se ponese v historickém nádechu. Za-

čneme pracovními skupinami, kde si projdeme vámi napsané rezoluce. Ty vzápětí využijete při jednání – a pro tentokrát bude rezoluce jeho neodmyslitelnou součástí! Pak se přesuneme do ještě dálnější minulosti, a to prostřednictvím úvodu do letošní historické krize. Pokud se vám zdá, že mystifikujeme, tak se nemýlíte – alespoň se máte opět na co těšit!

LENKA TOMEČKOVÁ

PROGRAM

- Přednáška patrona
- Working groups – psaní rezoluce
- Jednání nad III. bodem agendy na téma současné situace v Libyi
- Úvod do historické krize

Výbor pro odzbrojení a mezinárodní bezpečnost – DISEC

Setkáváme se tu již počtvrté, plní energie a entuziasmu! V průběhu dnešního přípravného setkání nás čeká bohatý program, proto doufáme, že se delegáti těší minimálně stejně jako my.

TVRDÁ PRÁCE

Delegáti nelenili, ani předsednictvo nezahálelo, i přesto, že jsme za sebou měli odpočinkové vánoční období. Do nového roku jsme vstoupili po hlavě! Během odpoledního programu měli delegáti jedinečnou možnost dozvědět se zajímavé tipy z oblasti rétoriky a argumentace od pedagožky Pavly Chejnové. Následovala zábavná hra v podobě minutového valčíku, která umožnila delegátům otestovat nabyté vědo-

mosti v praxi. Dalším bodem programu byla část odbornější, během níž byl představen třetí bod agendy – bezjaderné zóny. Během podnětného a plodného jednání, které se týkalo rozvoje informačních a komunikačních technologií, vynikli především delegáti Ruské federace, Vietnamu, Tuniska a Německa.

CO NÁS JEŠTĚ ČEKÁ

V průběhu dnešního dne se delegáti seznámí se zajímavým výkladem týkajícím se mezinárodní bezpečnosti od odborníka přímo z praxe. V rámci programu proběhne též přednáška týkající se základů vyjednávání a vyjednávacích technik, která bude následně užita v poutavé vyjednávací hře. Společně s vyhod-

nocněním stanovisek nás také čeká cvičné jednání, které se bude týkat bezjaderných zón. Před delegáty stojí tedy velká výzva – jak se k ní postaví? Závěrečným zpestřením programu budou informace týkající se nadcházejícího výjezdního zasedání, které proběhne společně s UNSC a na které se všichni již velice těšíme!

DANIELA CHVÁTALOVÁ

PROGRAM

- Úvod do mezinárodní bezpečnosti
- Základy vyjednávání
- Vyjednávací hra
- Cvičné jednání

Hospodářský a finanční výbor – ECOFIN

Potkat se s někým počtvrté na stejném místě, ve stejnou dobu a za stejným účelem, to už je skoro rutina, možná až nuda, chtělo by se říct. Nezbyvá nám než doufat, že to naše ctihodné delegáty neodradí, opět se je totiž v Hospodářském a finančním výboru na co těšit.

PŘEDSEDNICTVO CHVÁLÍ

Obavu z prázdných lavic v nás navíc rozptýluje minulý workshop. Druhá lednová sobota totiž těžko vybízí k nějakému cestování – je zima, po prázdninách, ve škole toho jednoho čeká spousta... O to více nás těší, že jste přišli jste v hojném počtu. A nemohli jste udělat lépe, s vyjednáváním, které bylo leitmotivem třetího

přípravného setkání, se budete v různých formách setkávat celý život, stejně tak budete díky povědomí o globálních hodnotových řetězcích lépe rozumět světové ekonomice. Navíc si všichni zasloužíte pochvalu za srdnatý výkon ve vyjednávací hře. Individuální ocenění si vysloužili ještě delegáti Ghany a Kamerunu za velmi konstruktivní přístup k jednání o dostupnosti finančních služeb a také delegátka Dánska za to, jak se jako nováček dovedla bleskově zorientovat.

JAKO TRADIČNĚ

Na čtvrtém přípravném setkání nás neminou již tradiční regiony a jednání, tentokrát na nelehké a výbušné téma globálních hodno-

tových řetězců. Jistě nás tak čeká nemálo šarvátek. Rovněž se připravíme na finální přípravné setkání s přednáškou o hyperinflaci v Zimbabwe. Abyste na něj byli opravdu dokonale přichystáni, provedeme vás zbylými částmi jednacího řádu, což využijete i na závěrečné konferenci. Ale to zdaleka není vše, co vás dnes odpoledne čeká. Tak vzhůru do toho, ať vás příště můžeme chválit ještě více!

JAKUB KOPŘIVA

PROGRAM

- Jednání
- Hyperinflace v Zimbabwe
- Temnými zákoutími jednacího řádu

Rada pro lidská práva – HRC

Třetí přípravné setkání bylo skvělé, nejen proto, že „do třetice všeho dobrého“, ale také proto, že už jsme měli dvě setkání za sebou a byli jsme zase o něco zkušenější. Dnešní čtvrté setkání tak, z logiky věci, bude ještě lepší než to předchozí. A jestli nás předsednictva už máte plné zuby, nebojte se. Možná přijde i kouzelník. Vlastně host, ale skvělé to bude určitě.

PROČ TO BUDE BÁJEČNÉ

Zatím jsme se jen tak otkrávali, ale teď do toho půjdeme naplno. Minule jsme se bavili o olympiádě a lidských právech, dnes budeme rovnou utíkat. Tomáš (ten druhý Tomáš) nám poví něco o právním

postavení uprchlíků. Poté nás navštíví náš vzácný host, aby nám ukázal, jak to chodí v praxi. Zopakujeme si jednací řád a podíváme se na jeho nejtemnější zákoutí. Sejdeme se samozřejmě opět v regionech, abychom si v menších skupinkách domluvili strategii. A pak už zbývá jen jediné, pořádně jednat. Minule jsme se sotva dostali na začátek, tak doufáme, že se dnes pustíme do pořádné debaty a zkusíme si i další části jednání, než jen obecnou diskuzi. Jo a taky si zahrajeme hru! Bez her to nemá cenu, tedy alespoň pro nás, čím jsme starší, tím máme hry radši. Vlastně spíš mládneme, než stárneme. To už tak bývá, když jste v předsednictvu.

SÍŇ SLÁVY

Na závěr bychom chtěli vyzdvihnout ty nejlepší delegáty, kteří se zapojili a svými příspěvky pomohli rozproudit diskuzi a jednání. Snažili jsme se vybrat pár jmen, ale všechny vaše příspěvky byly velmi dobré kvality a tak nám nezbyvá, než poděkovat vám všem, kteří jste se do debaty zapojili. Ať už otáz-

kami či názory při přednáškách nebo při samotném jednání, díky vám stojí přípravná setkání za to.

TOMÁŠ OPAT

PROGRAM

- Lidsko-právní situace uprchlíků
- Host
- Jednání

Organizace OSN pro výchovu, vědu a kulturu – UNESCO

Na třetím přípravném setkání jsme v UNESCO zaostřili na památky. Orgánové odpoledne započalo zhodnocením stanovisek na téma druhého bodu agendy, tedy integrace do vzdělávacích systémů, u kterých jsme zaznamenali obrovský pokrok od těch předchozích. Následně jsme si představili kulturní a přírodní světové dědictví, jeho historii, podmínky a průběh zápisu na jeho seznam. Procedura nominace památky na tento seznam je poměrně složitá, ale to nás nemůže zastrašit a naši delegáti si tento proces také vyzkouší. Jako první je čeká napsání nominční zprávy, která je hlavní částí nominace památky. Dále jsme se věnovali zlepšení ré-

torických dovedností, což delegáti využili hned poté při aktivitě, která nesla název Jednej jako d'ábel. Procvičili si schopnost improvizovat a plynule při tom hovořit a natrénovali si přesvědčivé a sebevědomé vystupování. Třetí přípravné setkání jsme završili jednáním nad druhým bodem agendy. Vyslechli jsme si

velmi propracovaná stanoviska, čemuž následovala úderná diskuze plná kvalitních argumentů.

CO PLÁNUJEME DNES?

V dnešní orgánové části zaostříme na vás, na delegáty. Po úvodním slovu se vrhneme na zhodnocení nominčních zpráv, kterými na-

vrhujete vámi vybrané památky k zapsání na Seznam světového dědictví.

Dále se zaměříme na zlepšení a procvičení soft skills, které jsou nezbytnými pomocníky dobrého delegáty. Následovat bude přednáška o tom, jak správně prezentovat, a zostření na delegáty zakončíme working groups, které budou zaměřeny na údernou argumentaci.

MICHAELA ŠNAJDAROVÁ

PROGRAM

- Zhodnocení nominčních zpráv
- Soft skills
- Jak správně prezentovat
- Working groups – argumentace

Environmentální shromáždění OSN – UNEA

Zatím nejdelší odpolední část byla vyplněna vším, co účastník využije na závěrečné konferenci, která se kvapem blíží. Ondra se Zbyňkem předvedli, jak se nemá prezentovat, a ukázali tipy, jak se naopak prezentovat má a jak zaujmout publikum. Fakty nabitá prezentace Martina Rulíka z Univerzity Palackého účastníky vtáhla do posledního bodu agendy – mořských ekosystémů. Před jednáním si v argumentační hře delegáti zkusili, jaké to je pružně reagovat na svého předřečníka. Při samotném jednání o emisních povolenkách se pak ukázala rozdílnost názorů a pomalu se začaly objevovat dva tábory, které na konferenci budou muset nalézt společné řešení.

V TOMTO DÍLE UVIDÍTE

Prezentace. Jak napsat správnou esej. Další soft skills. Stanoviska. Mořské ekosystémy. Nejen toto je výčet, co nás dnes čeká. Odpolední část započne prezentacemi, ve kterých budou (doufáme) využity tipy z posledního workshopu. Celou hodinu budou probíhat aktivity zaměřené opět na soft skills. Již tradičně budou mít účastníci možnost probrat, co jim nebylo jasné při psaní stanovisek, a najít důležité spojení pro následující jednání, kterým toto přípravné setkání zakončíme.

TO BE CONTINUED

Po pátém přípravném setkání proběhne pro delegáty UNEA prodlou-

žený víkend v Praze. Program ještě upřesníme, ale těšte se, že poznáte své předsednictvo v trochu neformálnějším duchu.

VOJTĚCH VRABEC

PROGRAM

- Prezentace
- Jak napsat dobrou esej
- Soft skills
- Jednání o třetím bodu agendy

Model NATO

proud when they proved how much they've learned about the agenda, NATO itself and the Rules of Procedure.

After a critical thinking activity and the negotiation, it was time to put all placards down for another month.

TODAY'S PROGRAMME

This preparatory meeting is going to be much different than others. Not only are we going to have a guest lecture, we are lucky enough to have two! Firstly the expert from the Association for International Affairs Vojtěch Bahenský is going to come. He will have a lecture about hybrid warfare, which is a following topic on the Model NATO agenda. A refreshing step from our usual

type of programme is going to be made by Mr. Matthew Loken from the Canadian Embassy, who will talk about multiculturalism in Canada and Canada's response to the refugee crisis. A fun activity on how to resolute conflicts assertively and crisis management will be ahead of our Ambassadors afterwards at the end of the day.

JUDITA ZELBOVÁ

PROGRAM

- Guest lecture: Hybrid warfare
- Guest lecture: Canada's response to refugee crisis
- Crisis management

New Year had arrived and our third preparatory meeting has done so with it! It couldn't have started in any way better for the Model NATO, considering that all 28 Ambassadors were present for which we would like to thank them. Our meeting has started with the Ambassadors presenting their positions on NATO's Readiness Action Plan on which they had written their position papers.

It was followed by a lecture on the RAP by František. He didn't rap, unfortunately, but explained the Readiness Action Plan thoroughly and we continued with the traditional working groups. This time in an untraditional way of playing Risk it! The Ambassadors made us very

Model EU

Novoročnímu přípravnému setkání se Model EU sešel tentokrát v menším počtu. Epidemie jménem „zkouškové“ skolila hned několik ministrů. I proto se celý program odehrával spíše v uvolněné atmosféře.

EMISNÍ POVOLENKY, KOHOUT A ANGELA

V úvodu nás svou návštěvou poctila Adéla Denková, aby delegátům poskytla vhled do problematiky prvního bodu agendy – evropské energetické unie. Vzápětí se účastníci pustili do argumentačního boje při vyjednávací hře „Večeře v Bruselu“. Nejlépe si vedli zástupci Francie, kteří ve všech skupinách prosadili kohouta na víně. Po

krátké přestávce byli všichni přítomní konfrontováni formou testu se svými znalostmi jednacího řádu a následně konfrontovali sami sebe při argumentačních duelech. Při nich jsme se mimo jiné dozvěděli, že: „církve by měla být řízena jako firma“. Úspěšné odpoledne završila vědomostní soutěž „Junckerův kufřík“, u níž nezůstalo jedno oko smíchy suché. Zejména pak podoba

bizna Angely Merkelové na tři tahy sklídila velký úspěch.

AGENDA, BREXIT A VYSVĚDČENÍ

Do únorového setkání vstoupíme opět přednáškou hosta na další bod agendy. Poté nám účastníci sdělí postoje svých států k otázce „Brexitu“ a následně si rozdáme vysvědčení, tedy výsledky testu na jednací řád.

Propadlíkům budou odebrány prodlužovačky! V druhé půli odpoledne si představíme správnou obsahovou i formální podobu stanovisek a vše zakončíme cvičným jednáním, opět o možnosti britského vystoupení. Pak už se všichni rozejdeme do svých domovů, ovšem jen na dva týdny, jelikož nás čeká výjezdní zasedání, na které už se všichni moc těšíme!

VÁCLAV VLČEK

PROGRAM

- Bod agendy + host
- Brexit – projevy delegátů a cvičné jednání
- Stanoviska – jak na ně?

INZERCE

STUDIJ EKONOMII A FINANCE NA UNIVERZITĚ KARLOVĚ

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD
Univerzita Karlova

» NEJLEPŠÍ EKONOMICKÁ ŠKOLA V ČR
(Hospodářské noviny, 2015)

» BAKALÁŘSKÝ A MAGISTERSKÝ PROGRAM JAKO PRVNÍ V ČR PŘIJATÝ DO PROGRAMU CFA INSTITUTE UNIVERSITY RECOGNITION

DNY OTEVŘENÝCH DVEŘÍ
pátek 8. 1. 2016, pátek 10. 6. 2016,
vždy od 9:00 hod.

» ŠPIČKOVÉ VĚDECKO-PEDAGOGICKÉ PRACOVNÍŠTĚ V CENTRU PRAHY

» MOŽNOST STUDIJNÍHO POBYTU V ZAHRANICÍ PRO KAŽDÉHO STUDENTA

BEZKONKURENČNÍ UPLATNĚNÍ ABSOLVENTŮ V ČR I V ZAHRANICÍ

» POKROČILÁ VÝUKA VYHRADNĚ V ANGLIČTINĚ

» INDIVIDUÁLNÍ PŘÍSTUP

AKTIVNÍ SÍŤ ABSOLVENTŮ

Top partneři

Generální partner
Pražského studentského summitu

Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky

Hlavní partner
Modelu OSN

Univerzitní
partner

Hlavní partner Modelu EU

Partner jednání

Partner zahájení

Partneři Modelů

Embassy of Canada
Ambassade du Canada

Erasmus+

Mediální partneři

Hlavní mediální partner

HOSPODÁŘSKÉ NOVINY

Hlavní mediální partner

IHNED.cz

Mediální partner

RESPEKT

Partner Chronicle

METROPOLITNÍ
UNIVERZITA PRAHA

Za podpory

AUTO ZRUCKÝ
DEALER NISSAN

**Asociace
pro mezinárodní
otázky**

Association
for International
Affairs

- www.facebook.com/AMO.cz
- www.twitter.com/AMO_cz
- www.youtube.com/AMOCz